

AFRIKAS ÖGA

DANIEL HÅNBERG ALONSO

Detta är ett verk av fiktion. Alla likheter med verkligheten är rena lyckokast.
Copyright © Mogwai Bokförlag 2011

KAPITEL 1

"Hallå?"

Det ringde fortfarande. Nestor tittade med skrämnda rådjursögon ut genom telefonkioskfönstren för att se om någon passerade förbi. Med ett knäpp slutade signalen att ringa.

"Välkommen till Organisationen för Professionell Espionage och Kriminalitets kundservice. Hur kan vi hjälpa Er?"

"Ja, h-hej...."

"För utpressning, tryck ett, för identitetsstöld, tryck två, för att fejka ett val, tryck tre, för mord, tryck fyra... "

Biiip.

"Gratulerar, Ni har valt att mörda en människa. Ni kommer strax att få tala med en av våra personliga handläggare".

Dolly Parton med "I Will Always Love You" började strömma ur telefonen.

Nestor gjorde ett försök att lugna ned sina redan pensionerade nerver genom att nynna med i låten men till ingen nytta. När han gick med i Anti Global Aktion-nätverket trodde han aldrig att han skulle få uppgiften att beställa ett mord på en levande människa. Just levande var ett ord Nestor hakade upp sig på. Men som en AGA-medlem visste Nestor att han måste hjälpa till i kampen för fred och kärlek världen över. Detta genom att slå ner på det kapitalistiska samhällssystemet. Gärna med våld. Föredragsvis med våld. Det här var Nestors initieringsuppdrag.

Plötsligt, precis när Miss Parton skulle sjunga om att hon inte alls var vad hennes kärlek behövde i sitt liv, klickade det till i luren och en gemytlig mansröst tog till orda.

"God dag, ni talar med Peter, skulle jag kunna få be om kodordet?"

"U-ursäkta?" Nestors hjärta gjorde en saltomortal som skulle imponerat på den mest kräsna cirkusrecensent.

"Kodordet om jag får be."

Kodordet?! Nestor kände det som att han svalt en ananas. Ingen hade sagt något om ett kodord.

"Ehm... Ja-jag... Jag vet inte?"

"Då kan jag tyvärr inte stå Er till tjänst."

"Men...men..."

Mannen på andra sidan luren brast ut i skratt.

"Ursäkta mig, det är bara ett av våra många skämt som vi drar här nere på kundservice. Så hur vill Ni att vi ska mörda det tilltänkta offret?"

Stelheten av skräck som Nestor led av skulle en legitimerad läkare skriva av som ett ovanligt svårt fall av rigor mortis och göra en dödsförklaring av Nestor direkt på plats. Inte ens rastafälarna tillät sig några rörelser när en vindpust klämde sig in i telefonkiosken.

"Räcker det inte med att han dör?"

Kundservicemannen Peter fnissade för sig själv.

"Självfallet, men det finns många härliga och dråpliga sätt att göra det på."

Nestor tolkade kundservicemannens fortsatta fnissande som att repliken hade varit väldigt komisk, även om han själv mest funderade på om det var såhär en misslyckad akupunktursession kändes.

"Vill Ni att det ska se ut som ett självmord, ska det hamna i tidningarna, ska det vara blodigt, smärtsamt, omedelbart? Valmöjligheterna hos OPEK räcker så långt Er fantasi når, inom rimliga gränser och för en rimlig kostnad självklart."

Ingen i AGA hade sagt något om hur det skulle gå till. Alla hade utgått från att död var död. Socialistiska fredsnätverk hade inte så stor fantasi när det kom till sånt här.

"D-du får välja."

"OPEK tackar för Ert förtroende. Då ska vi hitta en lönnmördare som ska utföra jobbet. Tyvärr är våran främsta lönnmördare pappaledig, han har precis fått två tvillingtjejer och det kan ju vara en handfull. Ni vet hur det är?"

"Öh, ja visst."

I ärlighetens namn visste Nestor inget om barn eller barnuppfostran. Nestor var en lättskrämd tjugosexåring och det var något med barns totala ovilja till cynism som bragde honom ur fattningarna. Det och att de var så anskrämligt korta. Av någon anledning gällde denna rädsla inte dvärgar.

"Då ska vi se vad vi har."

Knattrandet ur luren tydde på att kundservicemannen var i full fart med att söka igenom någon form av databas.

"Här har vi något. Vi har en av våra arbetare som just avslutar ett uppdrag i Prag som är tillgänglig."

Nestor gjorde ett försök att låta peppad.

"Super."

Det var förgäves. Nestor lät lika peppad som en 45-årig man på väg till sin prostataundersökning. Kundservicemannen reagerade emellertid inte det minsta.

"Jag är skyldig att meddela Er om våra många fina erbjudanden vi har just nu. Eller vad sägs om att för vartannat beställt lönnmord får Ni inte bara foto av mordet, kul att spara för alla sena cocktailpartyn, utan också en skidsemester till franska alperna."

Att behöva vara den som beställde ett mord på bara en person gjorde att Nestor hade en ständig lust att krypa ihop i fosterställning, tanken på att mörda två fick honom att vilja krypa tillbaka in i livmodern igen.

"Nej. Det är bra... öh. T-tack."

"Är ni helt säker? Franska alperna är väldigt vackert såhär års. Jag måste även tillägga att Ni dessutom får 10% rabatt på det andra mordet om det sker genom arkebusering eller förgiftning."

"Helt säker!"

Om någon skulle passerat telefonkiosken nu så skulle personen förmodligen tolkat Nestors nervösa kroppsryckningar som en avancerad form av den kinesiska meditationskonsten Qi Gong.

"Då stryker vi det, även om det måste sägas att Ni missar en underbar skidsemester."

Nestor kunde inte vara mer glad just nu.

"Då har vi bara de mer formella sakerna att gå igenom. Vad heter offret?"

"Öh... v-va?"

"Vad heter personen Ni vill att vi ska döda?"

"Ah... Åh!... Blake... Thomas Blake..."

KAPITEL 2

Två mörka ögon läste slentrianmässigt löpsedlarna som täckte kioskväggen utanför Piccadilly Circus tunnelbanestation. Tidningskiosken var befläckt med årtal av löpsedlar, annonser och smog från Londontrafikens ständiga idisslande. En van hand kastade fram ett par mynt på disken och tog emot senaste upplagan av National Geographic medan den andra handen flinkt viftade bort växeln.

Thomas Blake var med sina 175 cm ingen lång man, men han utstrålade en självsäkerhet som få människor hade och som bara blev starkare av att den backades upp av ett stort sinne för självdistans. Om det inte varit för glimten i ögat som antydde att det bodde ett busfrö innanför kläderna, och ett lättsamt drag i leendet som avslöjade Thomas intelligenta om än lekfulla bekymmerslöshet gentemot normer, så var det ett ansikte som hade figurerat perfekt i en reklam för en ny behaglig rakapparat med Super Lift & Cut-system och patenterad Reflex Action. Det svarta håret var tjockt men kortklippt, med en liten lugg som gav Thomas chansen att dra fingrarna genom håret i tid och otid. Frisyren var väl genomtänkt. Thomas gillade känslan av att dra fingrarna genom håret. Han hade fått för sig att det såg avslappnat och världsvant ut att göra det i samtal med andra människor. En av få medvetet fåfänga drag han unnade sig. Med det sagt hade han en hel del omedvetna.

Thomas var enligt egen utsago äventyrare. När någon insisterade på att detta inte kunde vara ett yrke drog han snabbt upp sitt visitkort där det med klar röd text stod inpräntat "Thomas Blake - Äventyrare". Mänsklighetens totala respekt för visitkortens otvivelaktiga sanningssägande satte där stopp för vidare frågor.

Thomas köpte sällan tidningar, han köpte sällan något alls. Hans liv tillät honom inte att bunkra upp sig med saker som ändå alltid fick offras när nästa uppdrag stod för dörren. Denna gång fick bli ett undantag då upplagan innehöll en artikel Thomas själv hade skrivit. Under sin senaste resa till franska Polynesien hade han upptäckt en stam som inte alls hade samma värderingar över vad som var tabu i deras samhälle jämfört med den västerländska civilisationen. Något Thomas hade erfarit med hysteriska konsekvenser.

Förmiddagssolen letade sig ner mellan husen på Piccadilly Street när Thomas sicksackade sig fram mellan stressade människor och CCTV-kameror. Thomas hade enligt honom själv skrivit en rolig och informativ artikel. Vad han inte tänkte på var att målgruppen bestod av 55-åriga skäggiga män med akut social fobi, en osund fascination för att samla på porslinsfigurer från sydöstra Italien och vars nästintill total brist på humor aldrig skulle kunna njuta av Thomas putsroliga lekar med ord.

Han läste snabbt igenom artikeln på den raska promenaden från Piccadilly till Green Park. Gladast var han åt den estetiskt tilltalande bilden tidningens fotograf hade tagit på Thomas och bifogat till artikeln. Thomas gillade att se sig själv och kunde ofta finnas stirrandes in i alla självreflekterande ytor han fick tillgång till. Innan Thomas utvecklat sina reflexer och sin observationsförmåga hade det varit ständiga problem med att gå in i folk på gatan då han alltid hade huvudet vänt mot skyltfönstren.

Green Park hade trots den värmande vårsolen inte lyckats locka ut alltför mycket folk att njuta av vädret. Kanske var det att han sett speciellt fotogenisk ut på artikelbilden, eller så var det solens endorfinframkallande strålar, men Thomas kände sig speciellt samaritisk idag

och bestämde sig för att lämna tidningen på en av parkbänkarna så att någon annan själ kunde glädjas åt lite sköna naturbilder och en välskriven artikel. Om inte en patrullerande polis hade stått i vägen för Thomas flygande tidning hade säkerligen planen gått väl ut. Polisen missförstod helt Thomas välvilja när ett uppslag föreställande ett fotografi av en orangutang från norra Kongo–Kinshasa träffade honom i pannan. Polisen svor, argt, och började frenetiskt plocka fram poliskårens licenserade Palm Pilot. Polisens minutiöst vältrimmande Rockfordmustasch avslöjade att detta var en man som inte bara saknade ett tillfredsställande sexliv, utan också tog ut sin frustration på de som hade oturen att hamna i hans väg.

Thomas höjde ena ögonbrynet, en färdighet han tränat upp under många år. Om han fick välja var det en färdighet som borde vara direktkvalificerad på ett CV. Speciellt efter en dålig erfarenhet ett par år tidigare där Thomas varit alldeles för nervös under en arbetsintervju och flaxat vilt med ena ögonbrynet. Intervjuaren hade tolkat det smickrande som att Thomas flörtade. Han fick en dejt, men inget jobb. Värre blev det när Nicolas visat sig vara en sportnörd och middagen blev otroligt stel när Thomas spottade ur sig att han avskydde sport.

Även nu tycktes Thomas imponerande färdighet förbises då polisen inte ens verkade medveten om att han existerade längre. Hans ögon tycktes fixerade på en punkt precis ovanför Thomas högra axel. Reflexmässigt vände Thomas på huvudet. Helikoptern som plötsligt dök upp över höghuset var lika oväntad som välkommen. Parkens besökare tittade nyfiket upp eller började raskt röra sig därifrån. Ett äldre par hoppade snabbt in i varsin trimmad permobil och försvann från scenen, efterlämnande sig breda sladdspår i det välansade gräset.

Efter sin tid som prao i Israeliska kustbevakningen kände Thomas igen helikoptern som en modell Eurocopter EC-155, igenkännbar på dess fläktimiterade svansrotor. Fenestronrotorn gav ett större skydd från att skadas av flygande objekt, men var framförallt känd för att decimera ljudvolymen något betydligt och minimera vibrationerna inom helikoptern vilket gav den en imponerande flexibilitet i luften. Det här var helikoptern med stort H som flög VIP-personer runt om i världen. Men det var inte helikopterns plötsliga inträde i luftrummet ovanför Green Park i centrala London som fångade Thomas intresse. Loggan som med anti-resistent guldfärg var spraylackerad på helikopterns sidor hade blivit synlig. Ett U med en jordglob mellan sina pelare. Symbolen nummer ett för globaliseringens framfart över jorden och ansiktet utåt för det snabbast växande företaget i världen idag – Unicorp.

Med en närmast omärkbar touche tog helikoptern mark. Till ljudet från lufttrycket som släpptes ut när hydraulikmekaniken sattes i spel öppnades kabindörren. Mannen som uppenbarade sig i öppningen var den mest odiskreta diskreta varelse Thomas sett. Kläderna var oklanderligt slätstrukna. Den bläcksvarta kostymen uppenbarade sig som ett svart hål i sceneriet med den kontrasterande vita skjortan och svarta slipsen som enda ledpunkt för ögat att följa. Mannens ansikte doldes av ett par svartbågade solglasögon medan det fasta svarta håret hade en lyster som gjorde att det påminde om granit. Med rotorerna fortfarande igång gick mannen i fem hastiga och stadiga steg fram till Thomas som höjde på ena ögonbrynet i ren fascination.

"Thomas Blake? Skulle jag få be er att stiga ombord."

KAPITEL 3

Thomas kunde inte låta bli att spegla sig i mannens blankpolerade solglasögon.

"Vem är du?"

Han hade försökt komma på något mer slagkraftigt att säga, men till slut så bottnade hans nyfikenhet i den frågan.

"Jag representerar Mr Laszlo som givit mig i uppdrag att hämta er omedelbart."

Laszlo var den omnipotenta ägaren till Unicorp som på tio år omvandlat ett litet energibolag i Houston, Texas, till en global jätte med dotterbolag och filialer i över 150 länder och fler affärsområden än Thomas någonsin kunde hålla reda på. Laszlo hade inget efternamn, eller förnamn. Han var bara Laszlo.

"Vad vill Laszlo mig?"

"Mr Laszlo känner att ni skulle kunna tillföra mycket till Unicorp och vill diskutera ett eventuellt samarbete med er ansikte mot ansikte."

"Är Laszlo i London?"

"Nej, Mr Laszlo väntar på er i Unicorp Tower. Mr Laszlo känner det bäst att diskutera affärsuppgörelser på hemmaplan."

Thomas undrade om han menade var Thomas trodde att han menade. Thomas var van vid att snabbt kallas in på hastigt organiserade expeditioner, men något riktigt såhär angeläget hade han aldrig varit med om – vilket gjorde honom bara än mer nyfiken. Ordet "affärsuppgörelse" hade dessutom fått det att ila skönt genom kroppen, medan han i huvudet reciterade hur man sa ordet "pengar" på de tolv språk han kunde tala flytande. Vem kunde dessutom säga nej till en av världens rikaste och mäktigaste män.

"Jag står gärna Mr Laszlo till tjänst."

"Självklart. Behöver vi hämta upp något nödvändigt inför resan, Mr Blake?"

"Nej, jag reser lätt."

Sanningen var att Blake inte haft ett fast hem sedan han var 16 år. Allt som behövdes för att kunna röra sig fritt och ta sig fram i världen bar han på sig. Allt annat hade han utspritt hos vänner, familj och tidigare arbetsplatser i fler länder än han ville minnas.

"Bra. Då åker vi direkt. Vi har ett flyg som väntar på Heathrow."

"Heathrow?"

"Ursäkta, men det här är inte alls acceptabelt."

Både Thomas och Unicorp-mannen vände sig förvånat om mot polisen som för första gången bevisade sin existens med hjälp av sin röst.

"Ni har brutit mot lagen på minst 25 punkter som jag har uppskrivna redan. Jag måste be er att följa med mig till polisstationen omedelbart."

"Jaså, det säger ni?"

Medan polisen fick halvskrika för att överrösta rotorerna så tycktes Unicorp-mannen tala på en ljudfrekvens som aldrig krävde att han behövde höja rösten. Hans stämma hördes lika tydligt som den pinsamma tystnaden som inträffar på middagsbjudningar efter att den manliga gästen precis berättat en dålig och allt för intim anekdot.

"Ja, det här går inte alls för sig."

"Ni är anställd på Metropolitan Police Service, Mr...?"

"Fortesque."

"Mr Fortesque."

"Sedan 23 år tillbaka och jag har aldrig varit med om en sådan här skandalös akt i vårt kära London!"

"Ni vet väl att i enlighet med Privatiseringsklausulen A:08 §13 så köptes den brittiska poliskåren i London i maj upp av Unicorp och är nu ett vinstdrivande dotterbolag till dess filial i Storbritannien."

Unicorp-mannen rörde inte en min. Dennes strama uppsyn fick Blake att undra om mannen var kapabel till att le.

"Ert mambo jambo betyder inte ett skvatt för mig. Ni har brutit mot lagen!"

"Det betyder att vi äger er Mr Fortesque. Så ni har två val. Gå härifrån med er Rockfordmustasch och all den stolthet som ni fortfarande har i behåll. Eller, så kommer ni inom fem minuter att befinna er hemma. Det vill säga på gatan. Jobblös, frulös, huslös och tyvärr: utan minsta tillstymmelse till stolthet kvar."

Polisen förde upp ett finger och smekte sin mustasch eftertänksamt.

"Så ni säger alltså att..."

"Ja."

"Men om jag..."

"Nej."

MustaschraspanDET fortsatte under ytterliggare tio sekunder.

"Med tanke på ert välvårdade beteende så kommer jag nog låta er gå för den här gången. Men om jag får se er och er... helikopter i Green Park igen...!"

"Var det ett hot?"

"Självklart inte! Ha en bra dag!"

Polisen vände sig om, tog tre steg och ramlade över en parkbänk.

Thomas klättrade med viga steg in i helikoptern. Mannen satte sig mittemot honom och gjorde honom sällskap i de vita läderfåtöljerna som fortfarande luktade som om de precis tillverkats för hand i den pittoreska italienska verkstaden i utkanten av Rom där de specialbeställdes ifrån.

"Du hanterade bobbyn snyggt."

"Människor gillar känslan av att de gör ett val. Även om det ena alternativet är meningslöst."

"Du är en väldigt rigid person eller hur?"

"Bara om nätterna, Mr Blake."

Thomas visste inte om han ville veta vad han menade med det.

KAPITEL 4

Thomas drog sig lite i skrevet. Han älskade slimfit byxor men de var en plåga när han hade underkläder på sig. Vanligtvis gick han alltid commando, men efter en incident på den pakistanska ambassaden i London för två veckor sedan när han demonstrerade sina kunskaper i tae kwan do och hans byxor bestämde sig för att begå kollektivt självmord tillsammans med hans tigha skjorta mitt framför general Zafarullah Ali Sharifs båda fruar, kände han sig tvungen att vara på den säkra sidan ett tag. Han skruvade lätt på sig i fåtöljen så att boxershortsens skulle hamna rätt.

Utanför fönstren gled Londons skyskrapshimmel förbi under dem när Eurocoptern snabbt flög västerut. Unicorp-mannen var inte av det pratsamma slaget. Varje försök att få veta mer om vad Unicorp ville med Thomas sköts snabbt ned med korta avvisande svar som "Jag har inga befogenheter att tala om det, Mr Blake", "Det är något som endast är mellan er och Mr Laszlo" och "Om ni inte slutar att spegla er i mina solglasögon kommer ni att få känna en smärta ni bara skulle kunna drömma om". Thomas försökte sig därför på en ny approach.

"Så vad heter du?"

Unicorp-mannen stirrade tyst på honom bakom solglasögon. Thomas hoppades åtminstone att det var honom han stirrade på. Han fick känslan av att mannen funderade på om det var värt att svara eller om Thomas bara skulle fortsätta tjata om han inte gjorde det. Efter en halv minut av intensiv tystnad sa han:

"John."

"Bara John?"

"Bara... John."

Thomas började ana att Unicorp-mannen inte var av jorden kommen. Hur annars kunde han lyckas få in så mycket avsky i två ord?

"Som anställd hos Unicorp existerar vi endast som en del av Kooperationen. Anställda hos Unicorp identifierar sig inte med sina namn utan genom ett datachip som vi får inopererade i våra armar vid anställning."

Thomas kliade sig omedvetet på underarmen.

"Hur länge har du arbetat för Unicorp?"

Något Thomas visste av lång erfarenhet var att människor älskade att prata om sig själva. När de väl kom igång behövdes inte mycket för att få dem att fortsätta prata.

"Mr Laszlo anställde mig personligen för sju år sedan. "

"Hur är Laszlo egentligen? Som person?"

"Mr Laszlo är en man med visioner. Mr Laszlo tolererar inte inkompetens."

"Så vad vill han med mig?"

Thomas tyckte själv att det var en rätt rolig replik. John stirrade bara på honom.

"Ni gör det verkligen för enkelt för mig Mr Blake."

"Kom igen. Lite självdistans får man ha."

"Det är en tunn linje mellan självdistans och idioti."

Thomas lovade sig själv att aldrig skämta med John igen. Ett förbipasserande passagerarflygplan med destination Azorerna svepte opassande nära förbi utanför helikoptern och påminde Thomas om vart de hade varit på väg.

"Om jag inte misstar mig så är det väl olagligt att flyga helikopter över en flygplats?"

"Vi är Unicorp Mr Blake. Vi äger den här delen av Heathrow och allt som befinner sig tiotusen meter ovanför dess mark."

"Även fåglarna?"

John vände sig mot Thomas.

"Speciellt fåglarna."

Kabindörren öppnades och Thomas puttades ut ur helikoptern innan han förstått att de var nere på mark. Jetflyget stod redo för start utanför en hangar med den återkommande gyllene loggan glänsande över porten. En tråkig man stod och väntade på dem nedanför landgången till planet.

"Välkomna, sirs, till Air Unicorp 3."

Thomas kände det som om någon hade gett honom en rak höger. Mannens monotona röst var aldrig menad för denna värld.

"Trevligt att vara här."

"Sir, vi måste be er att lägga alla era tillhörigheter som innehåller elektronik, vätskor, vassa delar eller kemikalier av alla slag i denna plastpåse."

Den monotona mannen räckte fram en 20cm x 30cm genomskinlig plastpåse. På en stor lapp fastklistrad på dess ena sida stod det med röd text: "Warning: Do not climb inside this bag and zip it up. Doing so will cause injury and death."

Thomas tittade frågande upp mot mannen.

"Vi har haft... olyckor. Sir."

John hade haft rätt i att Unicorp ägde denna del av flygplatsen. Vart än Thomas vände blicken fanns företagets logga någonstans i periferin. En anda av återhållsamhet tycktes ligga över platsen vilket bara gjorde Thomas annalkande intryck ännu tydligare av att företaget stod för normer som han inte skulle känna sig helt bekväm med.

Visiteringen tog längre tid än väntat då Thomas hade en vana att alltid bära med sig ett mindre arsenal av vapen i olika former på sin kropp. När den fjärde påsen var fylld hade John tröttnat på att vänta och Thomas leddes snabbt uppför trappan till planet trots att han precis hade hållit på att dra fram sin hopfällbara kastkniv ur sina boots.

Planets insida klingade av samma inredningsarkitekt som låg bakom helikopterns insida. Vitt skinn tycktes beklä alla hörn och kanter. Thomas hänvisades till en fåtölj av en flygvärdinna som han gissade hade misstagit sina arbetskläder för en bikini när hon gjort i ordning sig för jobbet på morgonen, då hennes hud vann både game, set och match mot hennes kläder om att synas. En kopp kaffe lyckades leta sig ner i hans hand och han gjorde sitt bästa med att ignorera varningstexten "Caution: Hot beverages are hot!" på koppen då den bara fick honom att känna sig som en idiot. Han vände sig mot John.

"Måste vara dyrt att äga sitt eget transkontinentala jetflyg?"

"Den här resan kostar Unicorp 250 000 dollar."

"Bara för att hämta mig?"

"Unicorp är angelägen om att prata med er."

Thomas kände sig rörd över att någon värderade honom så högt. Det var nog det finaste någon hade sagt om honom.